

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudkyně Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizey, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) L. S., II) nezl. T. H. S. a III) nezl. S. S.**, oba nezletilí zastoupeni zákonnou zástupkyní L. S., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 23. 7. 2025, č. j. 72 A 3/2025 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2025, č. j. OAM-16455-23/PP-2024 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalovaný tímto rozhodnutím současně stanovil žalobci podle § 87e odst. 4 tohoto zákona lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Zamítavý výrok zdůvodnil existencí důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vyšel ze zjištění, že žalobce byl v nedávné minulosti třikrát pravomocně odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, přečinu ublížení na zdraví (v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví), a dále za přečin výtržnictví. Doposud přitom nedošlo k zahlazení těchto odsouzení. Opakovaně byl trestán také za spáchání dopravních přestupků. Žalovaný konstatoval, že zamítnutí žalobcovy žádosti a s ním spojená povinnost vycestovat, zasáhne do práva žalobce na rodinný život, tento zásah však vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce nelze mít za nepřiměřený, nadto žalobcův kontakt s rodinou žijící v České republice lze zajistit formou návštěv a není vyloučena ani možnost, že žalobce získá povolení k pobytu v České republice opět v budoucnu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Žalovaný podle žalobce ve svém rozhodnutí pominul, že v zemi jeho původu již nežijí jeho nejbližší rodinní příslušníci a nemá tam jakékoli zázemí. Separace žalobce od zbytku rodiny by ohrozila zajištění jejich základních životních potřeb. V úvahu nepřipadá ani přesun celé rodiny do Tuniska, stejně tak ani možnost vzájemných návštěv. Vycestování žalobce by nadto ohrozilo jeho schopnost nahradit škodu, kterou způsobil předchozí trestnou činností. Žalovaný rozhodoval formalisticky a nesprávně posoudil otázku přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Nepřihlédl zejména k žalobcově osobnosti, specifikům jeho podnikání a k pohnutkám předchozího protiprávního jednání, jakož ani k jeho snaze po nápravě.

[3] Rozsudkem označeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl. Nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti, neboť se žalovaný zabýval dostatečně všemi rozhodnými okolnostmi věci. Stran naplnění zákonné podmínky nebezpečí, že bude žalobce narušovat veřejný pořádek, krajský soud poukázal na případy, v nichž žalobce vedle shora popsané trestné činnosti nerespektoval také zákaz řízení motorových vozidel a odmítal podrobit se zkoušce, zda je ovlivněn návykovou látkou, za což byl ostatně přestupkově trestán. Žalobce tedy nedodržuje zákon a ignoruje zákazy a příkazy uložené na jeho základě. Od jeho poslední trestné činnosti uplynuly v době rozhodování krajského soudu pouze přibližně dva roky. Závěr žalovaného, že ze strany žalobce hrozí další narušování veřejného pořádku, proto posoudil krajský soud jako správný. Za nedůvodnou měl rovněž námitku nesprávného posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného žalobci nadále nikterak nebrání vstoupit na území České republiky, a zásah do jeho rodinného života odpovídá intenzitě jeho předchozí trestné činnosti a dalšího protiprávního jednání. Žalovaný přitom podle krajského soudu dostatečně zohlednil zájmy nezletilých dětí. Situace žalobce není natolik výjimečná, aby bylo lze posoudit zásah do rodinného života jako nepřiměřený.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil otázku naplnění zákonné podmínky nebezpečí narušení veřejného pořádku, na níž záviselo odepření přiznání pobytového oprávnění. Soud nezkoval individuální poměry stěžovatele a o jeho trestní minulosti uvážil formalisticky. Nezohlednil, že posledního protiprávního jednání se stěžovatel dopustil již v roce 2023. Krajský soud zlehčoval okolnosti, které je podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, povinen zohlednit. Stěžovatel zopakoval argumentaci, že veškerá ekonomická aktivita k zajištění potřeb rodiny leží na něm, v provozování živnosti - poskytování služeb rychlého občerstvení - je nenahraditelný. Rodina jako taková přitom nemá pro jazykovou bariéru předpoklady začlenit se do společnosti v zemi jeho původu. Vyživovací povinnost k dětem nadto nelze přenášet ze stěžovatele na jeho blízké. Krajský soud v napadeném rozsudku neosvětlil, v čem spočívá důvodná obava z budoucího narušení veřejného pořádku. Hrozbu narušení veřejného pořádku nelze založit na obecných domněnkách, zejména pokud je s rozhodnutím spojen zásah do práv nezletilých dětí a manželky stěžovatele. Pokud krajský soud argumentoval

pokračování

předešlými obdobími, v nichž žil stěžovatel odloučen od rodiny, nevedl tento přechodný stav k trvalému vyloučení z rodičovství, jež mu hrozí nyní v důsledku rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel také podotkl, že za svou předchozí protiprávní činnost byl již vedle trestních sankcí postižen ztrátou nejvyššího pobytového oprávnění a nyní vede řádný život.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že o děti stěžovatele se stará převážně manželka a výdělečnou činnost by stěžovatel mohl bez větších obtíží vykonávat i v zemi původu. Výkon vyživovací povinnosti přitom jeho vycestování neznemožňuje. Žalovaný také rozporoval tvrzení stěžovatele, že nemá v zemi původu příbuzné stejně tak jako to, že by se bez něj provoz jeho živnosti neobešel. Realizace rodinného života, jak ji vykládá judikatura k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přitom podle náhledu žalovaného v daném případě možná je.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. platí: „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm vyslovil, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[10] Sám stěžovatel se k přijatelnosti kasační stížnosti výslovně nevyjádřil. Namítal pouze nesprávné a nedostatečné posouzení otázky existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud ovšem, jak je odůvodněno níže, v rozhodnutí krajského soudu neshledal žádné pochybení takové povahy, jež by zasahovalo i mimo sféru poměrů samotného stěžovatele, resp. mimo jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[11] Kasační soud přesto posoudil, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jedná se totiž a vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a některé z kasačních námitek obsahově míří na nedostatky v odůvodnění rozsudku, jež obecně mohou nepřezkoumatelnost rozhodnutí přivodit.

[12] V tomto ohledu především nelze přisvědčit stěžovateli, že by se krajský soud dostatečně nezabýval žalobní námitkou rozporující důvodnost obavy, že bude stěžovatel po dobu dalšího pobytu v České republice narušovat veřejný pořádek. Stran této otázky soud v odstavcích 38 až 52 odůvodnění rozsudku rekapituloval nedávnou bohatou trestní minulost stěžovatele. Zmínil také případy, v nichž stěžovatel odmítl výzvu k podrobení se zkoušce přítomnosti návykové látky, nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz, stejně jako již dříve pravomocně uloženou povinnost opustit území České republiky nebo kdy se dopouštěl trestných činů v průběhu zkušební doby výkonu trestu uloženého za předchozí delikt. Z těchto skutečností krajský dovodil, že stěžovatel nechová respekt k normám veřejného pořádku České republiky. V této souvislosti se soud věnoval i aktuálnosti nebezpečí dalšího narušování veřejného pořádku s tím, že poslední jednání, za něž byl trestně stíhán, se dopustil v roce 2023. Ještě v témže roce přitom bylo zahájeno řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí napadené žalobou. S ohledem na to měl krajský soud nebezpečí pro veřejný pořádek za stále aktuální. K tomu Nejvyšší správní soud pro pořádek dodává, že krajský soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Nelze tedy usoudit na to, že by krajský soud o otázce naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců uvážil neúplně nebo že by jeho závěry byly nesrozumitelné.

[14] Kasační argumentace stěžovatele jinak směřuje z podstatné části proti nesprávnému a nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Kasační soud seznal, že se krajský soud k žalobní námitce zabýval i těmito otázkami řádně a své úvahy pak dostatečně podrobně objasnil ve druhé části odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho odstavce 54 až 60). Krajský soud hodnotil jednání ohrožující veřejný pořádek jako závažné, a to zejména s ohledem na delikty, které stěžovatel spáchal úmyslně a které zahrnovaly rovněž útok proti lidskému zdraví. Ty pak poměřoval s intenzitou zásahu do rodinného života stěžovatele. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že po nikoli nevýznamnou dobu již rodina stěžovatele odděleně žila. Jestliže pak krajský soud dospěl k závěru, že vzhledem k míře protiprávního chování stěžovatele nelze mít zásah do jeho rodinného života za nepřiměřený, nevyvolává tato úvaha žádné zásadní pochybnosti.

[15] Krajský soud ve své argumentaci plně navázal například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, nebo ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, jakož i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). Od jejich závěrů se přitom při posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nijak neodchýlil. Kasační soud proto v této věci nenalezl ani žádnou otázku hmotného či procesního práva, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Pro úplnost je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud nezjistil v postupu krajského soudu ani žádné podstatné právní pochybení či vadu, pro kterou by byl nucen napadený rozsudek zrušit z úřední povinnosti.

pokračování

[16] Nejsou zde tedy žádné důvody, pro něž by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že náklady žalovaného nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, neshledal Nejvyšší správní soud ohledně těchto nákladů důvody k aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu jeho usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28 (výrok II. tohoto usnesení).

[18] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025) ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Nejvyšší správní soud těmto osobám žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jim právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto usnesení).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu